

НЕПЕРЕВЕРШЕНІ РОМАНИ ВІД КОРОЛЕВИ ДЕТЕКТИВУ!

Агату Крісті знають у всьому світі як королеву детективу. Близько мільярда примірників її творів продано англійською мовою, ще один мільярд — у перекладі 100 іноземними мовами. Вона — найпопулярніший автор усіх часів і всіма мовами. За кількістю перевидань її книжки поступаються лише Біблії та творам Шекспіра.

Отруєно відомого бізнесмена! Підозра відразу ж падає на основну спадкоємицю — його молоду дружину. Але незабаром її спіткала та сама доля, а злочинець уже зробив свій наступний крок: убито служницю. Серед речей цієї бідолошною знайшли любовні листи, та дівчина листувалася не тільки з коханим. Вона регулярно відписувала міс Марпл, яку вважала своєю наставницею. Цього разу леді-детектив розгадуватиме таємницю, від якої кров холодне в жилах...

www.agathachristie.com

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-3860-2

9 786171 238602

Агата Крісті

КИШЕНЯ, ПОВНА ЖИТА

Класика англійського детективу

Агата Крісті

КИШЕНЯ,
ПОВНА
ЖИТА

Agatha Christie®

Агата Крісті

КИШЕНЯ,
ПОВНА
ЖИТА

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2017 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)
К82

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Translation entitled «Кишеня, повна жита»
© 2011 Agatha Christie Limited. All rights reserved

Перекладено за виданням:
Christie A. A Pocket Full of Rye: A Novel /
Agatha Christie. — New York: HarperCollins, 2011. — 239 p.

www.agathachristie.com

Переклад з англійської *Віктора Шовкуна*

Дизайн обкладинки

CreaLab

Creative Laboratory

AGATHA CHRISTIE and MISS
MARPLE are registered trade marks
of Agatha Christie Limited in the UK
and elsewhere. All rights reserved

A Pocket Full of Rye © 1953 Agatha
Christie Limited. All rights reserved

ISBN 978-617-12-3860-2
ISBN 978-0-06-207365-5 (англ.)

© Неміро Ltd, видання українською
мовою, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімей-
ного Дозвілля», художнє оформ-
лення, 2017

Агата Крісті є одним із найбільш популярних авторів усіх часів, адже її твори, які друкуються всіма мовами світу, за накладками поступають лише Біблії та доробку Шекспіра. Понад мільярд примірників творів письменниці продано англійською мовою, а ще мільярд — у перекладах іноземними мовами. Вона — авторка вісімдесяти детективних романів та збірок оповідань, дев'ятнадцяти п'єс, двох автобіографій, а також шести романів, написаних під псевдонімом Мері Вестмейкот.

Уперше Агата Крісті спробувала себе в жанрі детективної літератури, коли працювала в шпиталі під час Першої світової війни. Саме тоді вона створила у своєму дебютному романі «Таємнича подія у Стайлзі» нині вже легендарний образ Еркюля Пуаро. У романі «Вбивство в церковному домі», опублікованому в 1930 р., письменниця відрекомендувала читачам іще одного популярного детектива — міс Джейн Марпл. Здобули популярність й інші її персонажі — подружжя борців зі злочинцями Томмі й Тапенс Бересфорди, приватний детектив Паркер Пайн і представники Скотленд-Ярду — старший офіцер поліції Бетл та інспектор Джем.

За мотивами багатьох романів та новел Агати Крісті було створено п'єси, знято кінофільми й телесеріали. Вистава за «Пасткою на мишей» — найславетнішою

п'есою письменниці — уперше відбулася в 1952 р. і має найдовше сценічне життя з-поміж новітніх театральних постановок. До найвідоміших кінофільмів за мотивами творів Агати Крісті належать «Вбивство в Східному експресі» (1974) і «Смерть на Нілі» (1978), у яких Еркюля Пуаро грають Алберт Фінні та Пітер Устинов відповідно. На телеекрані Еркюля Пуаро найуспішніше втілює Дейвід Суше, а міс Марпл — Джоун Гіксон, Джералдіна Мак-Івен і Джулія Маккензі.

Агата Крісті спочатку була одружена з Арчибалдом Крісті, а потім — з археологом сером Максом Молловеном, якого часто супроводжувала в різноманітних експедиціях, згодом описуючи побачені місцевості у своїх творах.

У 1971 р. письменниця здобула один із найвищих титулів у Великій Британії — Дами Британської Імперії. Померла письменниця в 1976 р. у віці вісімдесяти п'яти років. Сто двадцятий рік від її народження врочисто відзначався в усьому світі 2010 року.

*Присвячується Брус Інгрем,
яка любила мої перші оповідання й публікувала їх.*

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Сьогодні була черга міс Сомерс заварювати чай. Міс Сомерс нещодавно взяли на службу, і вона була найменш вправною і найбільш непутящою серед друкарок. Уже немолода, з лагідним стурбованим обличчям, яке чимось нагадувало морду вівці. Вода в чайнику ще не закипіла, коли міс Сомерс налила її в чайничок для заварки — бідолашна міс Сомерс ніколи не вміла визначити, чи вода в чайнику вже закипіла, чи ще ні. Це була одна з багатьох проблем, які псували їй життя.

Вона розлила чай по філіжанках, які поставила перед товаришками, і поклала на кожне блюдечко по дві плитки солодкого і трохи розм'яклого печива.

Міс Гріфіт, досвідчена головна друкарка, сивоволоса й сувора начальниця, що працювала в компанії «Консолідейтід Інвестментс Трастс» уже шістнадцять років, мовила гостро:

— Вода знову не закипіла, Сомерс!

Міс Сомерс густо зашарілася й сказала:

— Ой Боже, а я ж була певна, що цього разу вона закипіла.

Міс Гріфіт подумала: «Вона працюватиме тут, либонь, ще місяць, поки ми по шию завалені роботою... Але ж подумати тільки! Що вчинила ця ідіотка з листом до компанії «Істерн Дівелопментс» — з текстом, простіший за який годі собі уявити, і завжди витворює казна-що, коли готує

чай. Якби не було так важко знайти друкарку, що знає свою справу, — але ж і коробку з печивом вона останнього разу закрила зовсім погано. Бувають же такі люди...»

Обурений внутрішній монолог міс Гріфіт залишився незакінченим — як і більшість її монологів.

У цю хвилину до кімнати припливла міс Гросвінор — виконати священний ритуал заварювання окремого чаю для містера Фортеस्क'ю. Містер Фортеस्क'ю пив інший чай, з іншої порцеляни та зі спеціальним печивом. Лише чайник був той самий і вода, яку набирали з крану в туалетній кімнаті. Проте вода, якою заварили чай для містера Фортеस्क'ю, закипіла. Міс Гросвінор подбала про це.

Міс Гросвінор була неймовірно яскравою блондинкою. Вона вдягала дорогий і досконало скроєний чорний костюм, а її стрункі ноги обтягували найкращі та найдорожчі нейлонові панчохи з чорного ринку.

Вона пропливла через кімнату друкарок, не вважаючи за потрібне подарувати комусь бодай слово або погляд. Чи варто звертати увагу на якихось комашок? Міс Гросвінор була спеціальною секретаркою містера Фортеस्क'ю; недобрі чутки завжди натякали, ніби вона надає йому не лише секретарські послуги, але насправді вони не були правдивими. Містер Фортеस्क'ю нещодавно взяв собі другу дружину, ефектну й дорогу, цілком здатну заповнити всю його увагу. Міс Гросвінор була для містера Фортеस्क'ю лише необхідною частиною його офіційних декорацій, вельми розкішних і дорогих.

Міс Гросвінор попливла назад із тачею, тримаючи її високо перед собою, як ритуальну пожертву. Вона несла

її через приміщення внутрішнього офісу, через залу для чекання, де дозволялося сидіти найважливішим клієнтам, та її власну приймальню, аж поки, легенько постукавши у двері, не заходила до «святая святих» — кабінету містера Фортеस्क'ю.

То була велика кімната з начищеною до блиску паркетною підлогою, де-не-де застеленою розкішними східними килимами. Стіни кабінету були вишукано оздоблені панелями зі світлого дерева, величезні набивні крісла — обтягнуті світло-жовтою буйволячою шкірою. За письмовим столом колосального розміру, виготовленим із платану, сидів сам містер Фортеस्क'ю.

Містер Фортеस्क'ю мав не настільки величний вигляд, щоб відповідати своєму розкішному кабінету, але він докладав для цього всіх зусиль. То був високий чоловік млявої комплекції з блискучою лисиною. Він любляв носити у своєму офісі твідовий костюм вільного крою, більше придатний для заміських прогулянок. Коли міс Гросвінор підпливла до нього у своїй лебединій манері, він похмуро вивчав якісь папери, що лежали на письмовому столі. Поставивши тацю з чаєм на письмовий стіл біля його ліктя, вона промурмотіла тихим, позбавленим будь-якої інтонації голосом: «Ваш чай, містере Фортеस्क'ю», — і покинула його кабінет.

Містер Фортеस्क'ю зробив свій внесок у ритуал, невіразно гмукнувши.

Повернувшись до свого письмового столу, міс Гросвінор зайнялася нагальними службовими справами. Зробила два телефонних дзвінки, виправила помилки в кількох листах,

що лежали надруковані й чекали, коли містер Фортеск'ю їх підпише, і відповіла на один телефонний дзвінок.

— Боюся, ближчим часом містер Фортеск'ю прийняти вас не зможе, — відповіла вона пихатим тоном. — Він перебуває на конференції.

Поклавши слухавку, вона подивилася на годинник. Була десята хвилина на дванадцятю.

Саме тоді вона почула якийсь незвичний звук, що проник крізь майже звуконепроникну стіну кабінету містера Фортеск'ю. Хоч і здушений, але цілком упізнаваний зойк нестерпного болю. Майже відразу по тому пролунав тривалий, уривчастий і незмовкний сигнал на письмовому столі міс Гросвінор. Ошелешена й розгублена, міс Гросвінор на якусь хвилину завмерла в цілковитій нерухомості, потім невпевнено підвелася на ноги. Опинившись перед такою несподіванкою, вона не могла не втратити притаманного їй самовладання. Проте опанувала себе й рушила до дверей кабінету містера Фортеск'ю у своїй схожій на величну статую поставі, постукала у двері й увійшла.

Те, що вона побачила, ще більше приголомшило сумлінну секретарку. Її працедавець, здавалося, корчився в агонії за своїм письмовим столом. Його конвульсивні рухи вселяли страх.

— Ох, любий містере Фортеск'ю, вам погано? — запитала міс Гросвінор і вмить усвідомила ідіотизм свого запитання.

Адже не було жодного сумніву, що містерові Фортеск'ю погано, дуже погано. Навіть коли вона підійшла до нього, його тіло не перестало смикатися в спазматичних корчах.

Слова вихоплювалися з нього уривчастими схлипуваннями.

— Чай... яку отруту... ви всипали в чай... мені потрібна... допомога... швидше... покличте лікаря...

Міс Гросвінор вибігла з кабінету. Вона більше не була пихатою білявою секретаркою — вона була переляканою насмерть жінкою, що втратила голову.

Вона прибігла до кімнати друкарок із розпачливим криком:

— У містера Фортеск'ю напад... Він помирає... Нам треба викликати лікаря... Вигляду нього жахливий... Я переконана, він помирає...

Жінки відреагували на це повідомлення негайно й дуже по-різному.

Міс Бел, наймолодша з друкарок, сказала:

— Якщо це епілепсія, треба засунути йому в рота корок. Хто має корок?

Корка не мав ніхто.

Міс Сомерс сказала:

— У його віці це, мабуть, апоплексичний удар.

Міс Гріфіт заявила:

— Ми повинні викликати лікаря — і негайно.

Але вона не змогла проявити притаманної їй практичної винахідливості — за всі шістнадцять років своєї служби жодного разу не доводилося викликати лікаря до міського офісу. Вона мала власного приватного лікаря, але той мешкав далеко, у Стітгем-Гіл.

Як знайти лікаря, що жив би неподалік, може, хтось знає?

Ніхто не знав. Міс Бел схопила телефонний довідник і стала шукати координати лікарів на літеру «Л». Але то був довідник алфавітний, і лікарі не були тут зведені в одну категорію, на відміну від таксі. Хтось запропонував викликати швидку допомогу — але з якої лікарні?

— Лікарня має бути приписана до цього району, — наполягала міс Сомерс, — інакше вони не прийдуть. Адже всі медичні заклади тепер належать до системи Національної охорони здоров'я. Тобто лікують лише місцевих.

Хтось запропонував зателефонувати за номером 999¹, але міс Гріфіт була шокована такою пропозицією і сказала, що це означає мати справу з поліцією, чого вона не допустить ніколи. Для громадян країни, у якій усі мають право на медичну допомогу, група цілком інтелігентних жінок виявила неймовірне невігластво в тому, як слід користуватися цією допомогою. Міс Бел заходилася шукати номери телефонів відділень швидкої допомоги під літерою «Ш». Міс Гріфіт сказала: «Треба знайти його лікаря — він мусить мати власного лікаря». Хтось побіг шукати довідник приватних телефонів. Міс Гріфіт наказала хлопчикові на побігеньках їхньої контори вийти на вулицю й знайти лікаря — як завгодно й де завгодно. У довіднику приватних телефонів міс Гріфіт знайшла сера Едвіна Сендімена, що мешкав на Гарлі-стрит. Міс Гросвінор, упавши в крісло, забідкалася голосом, куди менш пихатим, ніж зазвичай:

---

¹ Телефонний номер, за яким у Великій Британії викликають поліцію, швидку допомогу та пожежну команду. (*Тут і далі — примітки перекладача.*)

— Я приготувала чай, як завжди, — справді, як і завжди, — у ньому не могло бути нічого поганого.

— Нічого поганого? У чаї? — перепитала міс Гріфіт, зупинивши палець на циферблаті телефону. — Чому ви про це говорите?

— Бо він сказав, — містер Фортеск'ю сказав, — що йому чогось підсипали в чай...

Палець міс Гріфіт нерішуче завмер на циферблаті телефону: кому дзвонити — у невідкладну допомогу чи в лікарню? Міс Бел, молода і сповнена оптимізму, сказала:

— Треба дати йому випити води з гірчицею. Ми маємо гірчицю в конторі?

Гірчиці в конторі не було.

Незабаром доктор Айзекс із лікарні Бетнел-Грін і сер Едвін Сендімен зустрілися в ліфті, після того як дві різні карети швидкої допомоги зупинилися перед будинком. І телефон, і хлопчик на побігеньках своє завдання виконали.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Інспектор Ніл сидів у «святинищі» містера Фортеск'ю за його платановим письмовим столом. Один із помічників інспектора із записником у руках скромно примостився під стіною біля дверей, намагаючись бути цілком непомітним.

Інспектор Ніл мав вигляд бравого солдата з ледь зачучерявленим брунатним чубом, що був зачесаний угору, відкриваючи досить низький лоб. Коли, за своїм звичаєм, він промовляв фразу «Так заведено», ті, до кого він

звертався, зневажливо думали: «Ти тільки й спроможний робити, як заведено, на більше тебе не вистачає!» Але вони помилялися. Попри свій позбавлений будь-якої уяви вигляд, інспектор Ніл був мислителем, наділеним багатою фантазією, й один із його улюблених методів розслідування полягав у тому, що він висував кілька най-неймовірніших версій і приміряв їх до людини, яку на той час допитував.

Міс Гріфіт, яку він відразу обрав непомильним оком як найімовірнішу особу, котра зможе чітко й вичерпно розповісти йому про ті події, унаслідок яких він тепер сидів там, де сидів, щойно покинула кабінет, справді надавши йому надзвичайно стислий звіт про те, що тут сталося вранці. Інспектор Ніл обміркував чотири досить неординарні причини, які могли б спонукати найавторитетнішу особу в кімнаті друкарок підсипати отруту у вранішній чай свого працедавця, і відкинув їх усі як малоймовірні.

Він подумки охарактеризував міс Гріфіт як: (а) особу, що не в змозі когось отруїти, (б) жінку, що не закохана у свого начальника, (в) особу, що не виявила жодних ознак психічного розладу, (г) людину, яка не має звичаю довго тримати на когось злість. Ці аргументи справді вилучали міс Гріфіт із числа підозрюваних, зберігаючи її лише як джерело точної інформації.

Інспектор Ніл подивився на телефон. Він чекав на дзвінок із лікарні Святого Юди, який міг тепер пролуна-ти в будь-яку мить.

Звичайно, не можна було виключати, що несподівана хвороба містера Фортеск'ю пояснювалася якимись при-

родними причинами, але ні доктор Айзекс із лікарні Бетнел-Грін, ні сер Едвін Сендімен із Гарлі-стрит так не думали.

Інспектор Ніл натиснув на кнопку дзвінка, дуже зручно розташовану біля його лівої руки, і наказав, щоб до нього запросили персональну секретарку містера Фортеск'ю.

Міс Гросвінор уже трохи змогла відновити свою величну поставу, але не зовсім. Вона увійшла до кабінету з досить боязким виглядом, без тієї лебединої грації, з якою зазвичай ходила раніше, і відразу категорично заявила:

— Я цього не робила!

Інспектор Ніл промурмотів з умисним сумнівом у голосі:

— Справді?

Він указав на стілець, на якому мала звичай сидіти міс Гросвінор із блокнотом у руці, коли містер Фортеск'ю викликав її, щоб продиктувати якісь листи. Тепер вона сіла неохоче й подивилася на інспектора Ніла з тривогою в погляді. Інспектор, чия уява мандрувала від гіпотези до гіпотези — зваблення? шантаж? — уявляючи собі цю платинову блондинку на лаві підсудних, дивився на неї поглядом, який здавався заспокійливим і злегка дуркуватим.

— У чаї нічого шкідливого не було, — сказала міс Гросвінор. — І не могло бути.

— Зрозуміло, — сказав інспектор Ніл. — Будь ласка, назвіть ваше ім'я й адресу.

— Гросвінор. Айріні Гросвінор.

— Як ви пишете своє прізвище?

— Як назву майдану¹.

---

¹ Гросвінор — назва майдану в центрі Лондона.

— Гарзд, а ваша адреса?

— Рашмур-роуд, 14, Мазвел-Гіл.

Інспектор Ніл задоволено кивнув головою.

«Зваблення відпадає, — сказав він сам собі. — Це не любовне гніздечко. Респектабельне житло в оселі батьків. Шантаж теж відпадає».

Ще один набір добрих спекулятивних теорій розвіявся, не лишивши й сліду.

— То хто все ж таки приготував йому чай? — запитав інспектор із перебільшеною люб'язністю в голосі.

— Звичайно ж, я. Це входило до моїх обов'язків, я хотіла сказати.

Не кваплячись, інспектор Ніл наказав їй у всіх подробицях описати ранковий ритуал приготування чаю для містера Фортеск'ю. Філіжанка з блюдцем і чайничок для заварки були вже запаковані й відправлені на аналіз до поліційної лабораторії. Тепер інспектор Ніл довідався, що тільки Айріні Гросвінор, і ніхто, крім неї, не доторкався до тієї філіжанки, блюдця та чайничка для заварки. Щодо чайника, то ним користувалися всі працівники офісу, й Айріні Гросвінор наповнила його водою, набравши її з крану в туалетній кімнаті.

— А де ви брали чай?

— Це спеціальний китайський чай, який належить містерові Фортеск'ю. Я зберігаю його на полиці за дверима своєї кімнати.

Інспектор Ніл кивнув головою. Він запитав про цукор і почув, що містер Фортеск'ю пив чай без цукру.

Задзвонив телефон. Інспектор Ніл підняв слухавку. Вираз його обличчя трохи змінився.

— Лікарня Святого Юди?

Він кивнув головою міс Гросвінор і повідомив їй, що вона може йти.

— Це поки що все, дякую вам, міс Гросвінор.

Міс Гросвінор покvapно покинула кабінет.

Інспектор Ніл уважно дослухався до звуків тонкого, без будь-яких емоцій голосу, що говорив до нього з лікарні Святого Юди. Слухаючи той голос, він нашкрывав олівцем кілька таємничих знаків у куточку блокнота, що лежав перед ним на столі.

— Кажете, помер п'ять хвилин тому? — запитав він. Погляд його впав на ручний годинник на зап'ястку. «Дванадцята година сорок три хвилини», — занотував він у блокноті.

Голос без емоцій повідомив, що доктор Бернсдорф хоче особисто поговорити з інспектором Нілом.

— Гарзд. Кличте його сюди, — сказав він тоном, який, либонь, шокував своєю безцеремонністю власницю тонкого голосу, що промовила ім'я доктора Бернсдорфа з глибокою шанобливістю.

Після цього у слухавці почулося клацання, гудіння й далекий шепіт, наче там розмовляли якісь привиди абощо. Інспектор Ніл терпляче чекав.

Потім без будь-якого попередження пролунав густий бас, який примусив його відвести слухавку від вуха на дюйм або два.

— Вітаю тебе, Ніле, старий стерв'ятнику. Ти знову харчуєшся своїми трупами?

Інспектор Ніл і професор Бернсдорф із клініки Святого Юди познайомилися під час розслідування справи про отруєння понад рік тому й відтоді зберегли дружні стосунки.

— Наш чоловік помер, так мені повідомили, докторе.

— Так, він справді помер. Ми вже нічого не могли вдіяти на той час, коли його сюди доставили.

— І яка ж причина смерті?

— Ясна річ, ми зробимо розтин тіла. Дуже цікавий випадок. Справді дуже цікавий. Я радий, що мені довелося мати з ним справу.

Професійна втіха, яка пролунала в густому басі професора Бернсдорфа, підказала інспектору Нілу принаймні одну річ.

— Судячи з твоїх слів, не думаю, щоб ти вважав цю смерть природною, — сухо зауважив він.

— Жодного собачого шансу на те, що він помер природною смертю, — енергійно підтвердив доктор Бернсдорф. — Я, звісно, кажу неофіційно, — докинув він із запізнілою обережністю.

— Звичайно, звичайно. Щодо цього не сумнівайся. Його отруїли?

— Безперечно. Більше того, знову ж таки неофіційно, тільки між нами двома, я готовий побитися об заклад, що знаю, якою отрутою його отруїли.

— Справді? Якою ж?

— Таксином, мій хлопче, таксином.

— Таксином? Ніколи не чув про таку отруту.

— Я знаю, що ти про неї не чув. Це вкрай незвичайний випадок. На диво незвичайний. Я й сам ніколи б її не виявив, якби мені не довелося мати з цим справу три або чотири тижні тому. Кілька дівчаток зготували чай для своїх ляльок — вони зірвали ягоди з тисового дерева й укинули їх у чай.

— То оце і є та отрута? Вона міститься в ягодах із тисового дерева?

— У ягодах або в листі. Надзвичайно сильна отрута. Таксин, звичайно ж, належить до алкалоїдів¹. Не думаю, щоб досі мені траплявся випадок, де цю отруту застосовували б умисне. Тому справа, яку ти тепер розслідуєш, видається мені надзвичайно цікавою й рідкісною... Ти собі не уявляєш, Ніле, як обридло мені лікувати людей, що отруїлися гербіцидами. Тому отруєння таксином — для мене справжня втіха. Звісно, я можу й помилитися, ти мене, ради Бога, не цитуй, але я так не думаю. Гадаю, тобі це теж цікаво. Принаймні, щось новеньке.

— Подія надзвичайно цікава для всіх, окрім самої жертви. Я правильно тебе зрозумів?

— Авжеж, бідолашному чоловікові не пощастило, — досить байдужим тоном підтвердив доктор Бернсдорф.

— Він щось сказав, перед тим як померти?

— Один із твоїх людей сидів біля нього з блокнотом. Він занотував усі подробиці. Вмирущий знову белькотів

---

¹ Алкалоїд — органічна речовина рослинного походження, наділена отруйними або наркотичними властивостями.

про чай, ніби йому щось підсипали в чай на службі — це, звичайно, повна нісенітниця.

— Чому нісенітниця? — гостро запитав інспектор Ніл, якому його невичерпна фантазія вже намалювала картину, як розкішна міс Гросвінор кладе кілька тисових ягід у заварку чаю, і йому вельми не хотілося відразу ж відкинути цю версію як необґрунтовану.

— Тому що ця отрута не могла подіяти так швидко. А я так розумію, що симптоми отруєння з'явилися відразу по тому, як він випив чай?

— Так вони кажуть.

— Річ у тому, що дуже мало отрут діють у такий спосіб, якщо не брати до уваги ціанідів, звичайно, й, можливо, чистий нікотин...

— А тут точно не було застосовано ціанід або нікотин?

— Мій любий чоловіче. У такому разі він би помер, раніше, ніж приїхала швидка допомога. О ні, тут не йшлося про щось подібне. Я було запідозрив застосування стрихніну, але конвульсії мали зовсім інший вигляд. Хоч і неофіційно, звичайно, проте я готовий заприсягти своєю репутацією, що то був таксин.

— А який потрібен час, щоб ця отрута почала діяти?

— По-різному — за різних обставин. Через годину. Через дві години, через три години. Небіжчик справляє враження людини, яка любила попоїсти. Якщо він справді добре поснідав, то це вповільнило процес.

— Поснідав, — замислено повторив інспектор Ніл. — А й справді, схоже, що фатальним для нього виявився сніданок.

— Сніданок, яким його почастивали Борджа¹, — весело засміявся доктор Бернсдорф. — Що ж, бажаю тобі успішного полювання, хлопче.

— Дякую, докторе. Я хотів би поговорити зі своїм сержантом, перш ніж ти покладеш слухавку.

Знову на протилежному кінці дроту почулися гудки та клацання, а десь далеко — примарні голоси. А тоді, як неминуча прелюдія до розмови із сержантом Геєм, пролунало важке сопіння.

— Вітаю вас, сер, — сказав він із тривожними нотками в голосі.

— Ніл слухає. Вмираючий сказав перед смертю щось таке, що мені треба знати?

— Він сказав, то був чай. Чай, який він випив в офісі. Але лікар каже, що ні...

— Це мені відомо. Більше нічого?

— Ні, сер. Але мушу повідомити вам одну дивну річ. Це стосується костюма, у якому він був, — я перевірів, що він мав у кишенях. Звичайні речі: хусточку, ключі, дрібні гроші, гаманець, — але, крім усього цього, була одна річ, яка мене здивувала. Я кажу про праву кишеню його піджака. Там було зерно.

— Зерно?

— Так, сер.

— Що ти маєш на увазі, говорячи про зерно? Сухі напівфабрикати? «Сніданок фермера»? Кукурудзяні або

---

¹ Папська родина XV ст., члени якої часто використовували отруту, щоб поквитатися з ворогами.

пшеничні пластівці? Чи, може, ти говориш про зерно ячменю або чогось такого?..

— Саме так, сер. Я кажу про зерно, яке мені здалося житом. І чимало його там було.

— Он як... Це й справді дивно... Але то міг бути зразок продукції — щось пов'язане з діловою оборудкою.

— Звичайно, сер. Але я подумав, ліпше буде сказати вам про це.

— Ти правильно подумав, Гею.

Інспектор Ніл протягом кількох хвилин дивився перед собою, після чого поклав телефонну слухавку. Його впорядкований розум рухався від першої до другої фази розслідування, від підозри про отруєння — до переконаності в тому, що отруєння відбулося. Слова професора Бернсдорфа могли бути неофіційними, але професор Бернсдорф був не тим чоловіком, який міг би помилитися у своїх професійних висновках. Рекса Фортеск'ю отруїли, й отруту йому, певно, дали за одну-три години до того, як з'явилися перші симптоми. Тож здавалося очевидним, що працівники контори не мали ніякого стосунку до скоєння злочину.

Ніл підвівся й вийшов до зовнішнього офісу. Друкарські машинки клацали, але досить безсистемно й на малій швидкості.

— Міс Гріфіт, ви мені дозволите перекинутися з вами ще кількома словами?

— Звичайно, містере Ніл. Чи дозволите ви дівчатам вийти на обідню перерву? Регулярний час для неї давно минув. Чи, може, вам буде зручніше, якщо ми замовимо щось принести сюди?

Літературно-художнє видання

КРИСТІ Аґата
Кишеня, повна жита
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *Г. В. Пагутяк*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректори *О. О. Старова, О. В. Сосонна*

Підписано до друку 16.08.2017. Формат 70х100/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 11,61.
Наклад 5000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПАТ «Білоцерківська книжкова фабрика»
09117, м. Біла Церква, вул. Леся Курбаса, 4
впроваджена система управління якістю
згідно з міжнародним стандартом DIN EN ISO 9001:2000

Крісті А.

К82 Кишеня, повна жита : роман / Агата Крісті ; пер. з англ. В. Шовкуна. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 288 с.

ISBN 978-617-12-3860-2

ISBN 978-0-06-207365-5 (англ.)

Мотиви таємничих убивств у домі з загадковою назвою «Тисова хатина», виявляється, треба шукати... в дитячій пісеньці про дроздів! І якби не міс Марпл, інспектор Скотленд-Ярду Ніл та вся лондонська поліція ніколи б не збагнули, навіщо злочинець підкладав у кімнату та в їжу відомого бізнесмена мертвих птахів, а отруївши, набив його кишені зернятками жита, навіщо потім «прибрав» його молоду дружину та навіть служницю...

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)

1. Бахмут (Артемівський), вул. Незалежності, 69 (ТЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
2. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (колишній універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
3. Білгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ТЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
4. Бердянськ, просп. Соборний, 35-А (ТЦ «DEL MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
5. Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
6. Вінниця, вул. Папаніна, 1-А (ТЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
7. Вознесенськ, вул. Сняжкова, 5-А, (05134) 3-20-19
8. Дніпродержинський, просп. Леніна, 57-А (ТЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
9. Дніпропетровськ, просп. Дмитра Яворницького, 105 (ТЦ «Сільпо», 2-й поверх), (056) 770-00-55
10. Дніпропетровськ, вул. Калинова, 9-А (ТЦ «Mirada», 1-й поверх), (056) 760-33-30
11. Житомир, вул. Київська, 87 (ТЦ «Волак», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
12. Запоріжжя, просп. Соборний, 58, (061) 787-63-86
13. Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ТЦ «Рекордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
14. Івано-Франківськ, пл. Ринок, 1 (ТЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
15. Ізмаїл, вул. Пушкіна, 47 (ТЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
16. Вюм, пл. Джона Ленона, 7, (05743) 3-14-72
17. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТЦ «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
18. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ТЦ «Олімпійський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
19. Київ, вул. Райдушна, 15 (ТЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
20. Київ, вул. Маршала Малиновського, 12-А (ТРЦ «Метрополіс», 3-й поверх), (044) 500-62-73
21. Київ, вул. Лукашевича, 15-А (ТЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
22. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ТЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
23. Київ, вул. Попудренка, 90/2 (ТЦ «Маяк», 3-й поверх), (044) 361-91-46
24. Кіровоград, пров. Центральний, 3/1 (ТЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
25. Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (ТЦ «Буть-вар», 2-й поверх), (03352) 5-21-40
26. Котопол, вул. Котопольських дивізій, 24-А (ТЦ «Маяк», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
27. Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ТЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
28. Красноармійськ, вул. Свердлова, 148, (06239) 2-00-48
29. Кременчук, вул. Соборна, 15/42 (ТЦ «Імента», 2-й поверх), (0536) 732-97-65
30. Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ТЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
31. Кривий Ріг, вул. Ватуліна, 39-А, (056) 409-60-75
32. Лисичанськ, просп. Перемоги, 117 (ТЦ «Ілімон», 2-й поверх), (067570-61-62
33. Лубуні, пл. Ярмаркова, 30-А (ТЦ АТБ), (05361) 7-17-10
34. Луцьк, вул. Лесі Українки, 53 (ТЦ «Галерея Центр», цокольний поверх), (0332) 78-35-08
35. Львів, вул. Братів Ротачинців, 15, (032) 235-50-12
36. Львів, вул. Городоцька, 179 (ТЦ «Скриня», 2-й поверх), (032) 298-88-07
37. Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ТЦ «Глизахвет», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
38. Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ТЦ «Пасаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
39. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ТЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
40. Мукачеве, вул. Федорова, 6 (ТЦ ЦУМ)
41. Ніжин, вул. Шевченко, 11-А (ТЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631)90-10-2
42. Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 47-58-43
43. Нікополь, просп. Трубіників, 14 (ТЦ ЦУМ), 1-й поверх, (05662) 2-50-03
44. Нова Каховка, вул. Паризької комуні, 13 (ТЦ «Центральний», колишній «Дитячий світ», 2-й поверх), (05549) 7-96-51
45. Новомосковськ, вул. Радницька, 34 (ТЦ «Сті-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
46. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
47. Одеса, вул. Красова, 17 (орієнтир — пл. Трубніків), (048) 780-19-84
48. Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 755-04-40
49. Олександрія, просп. Леніна, 77 (ТЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
50. Павлоград, вул. Центральна, 84-А, (057) 752-65-92
51. Первомайськ, вул. Револуції, 34, (05161) 7-53-99
52. Палтава, вул. Жовтнева, 50, (0532) 60-60-40
53. Прилуки, вул. Київська, 138 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04637) 3-29-00
54. Рівне, вул. Київська, 67-А (ТЦ «Арена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
55. Селідове, вул. Карла Маркса, 10 (Будинок побуту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
56. Слов'янськ, пл. Соборна, 3 (ТЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
57. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
58. Тернопіль, вул. Перла, 3 (ТЦ «Novus», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
59. Ужгород, вул. Минайська, 16-Г (ТЦ «Колізеї», 2-й поверх), (0312) 67-22-29
60. Умань, вул. Шевченка, 23-А (ТЦ «Сті», (044) 404-000-6
61. Фастов, вул. Івана Мазепи, 6 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04565) 6-05-11
62. Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
63. Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ТЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
64. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-Б (ТЦ «Юмос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
65. Харків, вул. Поптавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
66. Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ТЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
67. Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ТЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
68. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ТЦ «Сільпо», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
69. Чернігів, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
70. Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 58-72-44
71. Шостка, вул. Карла Маркса, 24 (у відділенні Приватбанку), (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (Life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
Надіслаться безкоштовний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@bookclub.ua

- Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@bookclub.ua

Для гуртових клієнтів

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса
тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Бельгійський детектив Еркюль Пуаро мусить терміново виїхати зі Стамбула до Англії, але вільних місць у «Східному експресі» вже немає. Його виручає давній друг мсьє Бук, власник компанії, котрій належить поїзд. Зранку за сніданком детектив помічає, що пасажирів поїзда — люди різних національностей, які випадково опинилися в одному вагоні. Американець Ретчетт, що видається Пуаро надто підозрілим, просить детектива стати його охоронцем. Але той відмовляється. Уночі Пуаро весь час будитимуть різні звуки й стукоти, а потім настане тиша — через снігові замети поїзд зупинився десь в Югославії, пасажирів в напруженні, а дивний містер Ретчетт лежить мертвим у своєму купе... Детектив Пуаро береться до розслідування.

Невже начебто природна смерть докучливого старого на екзотично-му курорті — лише репетиція наступних убивств? Міс Марпл упевнена, що так! «Скелет у шафі» є в кожного, тож леді-детективу знадобиться неабияка сміливість, щоб вистежити злочинця, яким може виявитися будь-хто.